ओं ॥ नमो भगवते तुभ्यं पुरुषाय महात्मने ।
हरये ऽद्भुतसिंहाय ब्रह्मणे परमात्मने ॥ ९ ॥
श्रीनृसिंह उवाच ॥ नैकान्तिनो मे मयि जाविहाशिष
आशासते ऽमुत्र च ये भवद्विधाः ।
अथापि मन्वन्तरमेतदत्र दैत्येश्वराणामनुभुङ्ग्धि भोगान् ॥ १० ॥
कथा मदीया जुषमाणः प्रियास्त्वमावेश्य मामात्मनि सन्तमेकं ।
सर्वेषु भूतेष्वधियज्ञमीशं यजस्व योगेन च कर्म हिन्वन् ॥ ११ ॥
भोगेन पुण्यं कुशलेन पापं कलेवरं कालजवेन हित्वा ।
कीर्तिं विशुद्धां सुरलोकगीतां विताय मामेष्यसि मुक्तबन्धः ॥ १२ ॥
य एतत् कीर्तयेन्मह्यं त्वया गीतमिदं नरः ।
त्वां च मां च स्मरन् काले कर्मबन्धात् प्रमुच्यते ॥ १३ ॥
प्रह्लाद उवाच ॥ वरं वरय एतत् ते वरदेशान्महेश्वर ।
यदनिन्दत् पिता मे त्वामविद्वांस्तेज ऐश्वरं ॥ १४ ॥
विद्वामर्षाशयः साक्षात् सर्वलोकगुरुं प्रभुं ।
भ्रातृहेति मृषादृष्टिस्त्वद्भक्ते मयि चाघवान् ॥ १५ ॥
तस्मात् पिता मे पूयेत दुरन्तादुस्तरादघात् ।
पूतस्ते ऽपाङ्गसंदृष्टस्तदा कृपणवत्सल ॥ १६ ॥
श्रीनृसिंह उवाच ॥ त्रिःसप्तभिः पिता पूतः पितृभिः सह ते ऽनघ ।
यत् साधो ऽस्य गृहे जातो भवान् वै कुलपावनः ॥ १७ ॥
यत्र यत्र च मद्भक्ताः प्रशान्ताः समदर्शिनः ।
साधवः समुदाचारास्ते पूयन्ते ऽपि कीकटाः ॥ १८ ॥
सर्वात्मना न हिंसन्ति भूतग्रामेषु किंचन ।